

HET APPARTEMENT

Lucy Foley bij Boekerij:

Het boek van gevonden voorwerpen

De jachtpartij

De gastenlijst

Het appartement

LUCY FOLEY

HET APPARTEMENT

Ze zijn allemaal burens. Ze zijn allemaal verdacht.
En ze weten allemaal meer dan ze willen loslaten.

ISBN 978-90-225-9450-6
ISBN 978-94-023-1781-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6521-8 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Paris Apartment*
Vertaling: Ans van der Graaff
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Lost and Found Books Ltd
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

VRIJDAG

BEN

Zijn vingers zweven boven het toetsenbord. Hij moet het allemaal opschrijven. Dit wordt het artikel waarmee hij naam gaat maken. Ben steekt nog een sigaret op, een Gitane. Een beetje een cliché om die hier te roken, maar hij vindt ze gewoon lekker. En oké, ja, hij vindt ook dat hij er cool uitziet als hij ze rookt.

Hij zit voor de hoge ramen van het appartement, die uitkijken op de centrale binnenplaats. Alles daarbuiten is in duisternis gehuld, afgezien van de zwakke groenige gloed van een enkele lamp. Het is een prachtig gebouw, maar tot in de kern verrot. Nu hij dat ontdekt heeft, kan hij de stank overal ruiken.

Hij zou eigenlijk moeten vertrekken. Hij is al te lang gebleven. Jess had geen slechter moment kunnen kiezen om te besluiten bij hem te komen logeren. Ze had hem dat ook pas heel kort van tevoren laten weten. En ze gaf erg weinig details aan de telefoon, maar er is duidelijk iets mis; het heeft te maken met de waardeloze baan in de bar waar ze nu werkt. Zijn halfzus heeft er een handje van om op te duiken wanneer het niet uitkomt. Ze trekt problemen aan als een magneet. Ze is er nooit goed in geweest om gewoon het spel mee te spelen. Heeft nooit begrepen hoeveel eenvoudiger het leven is als je de mensen gewoon geeft wat ze willen en ze vertelt wat ze willen horen. Toegegeven, hij had gezegd dat ze kon komen logeren 'wanneer ze maar wilde', maar dat meende hij niet echt. Hij had kunnen weten dat Jess het letterlijk zou opvatten.

Wanneer heeft hij haar voor het laatst gezien? Hij voelt zich altijd schuldig als hij aan haar denkt. Had hij er meer voor haar moeten zijn, op haar moeten letten? Ze is een teer poppetje, die Jess. Of misschien niet zozeer teer, maar eerder kwetsbaar, op een manier die de mensen op het eerste gezicht waarschijnlijk niet aan haar afzien. Een gordeldier: zacht achter de harde buitenkant.

Maar goed. Hij kan haar maar beter even bellen en zeggen waar ze moet zijn. Hij krijgt haar voicemail en spreekt een berichtje in: 'Hé, Jess, het is dus Rue des Amants 12. Heb je dat? Tweede verdieping.'

Vanuit zijn ooghoek ziet hij beweging op de binnenplaats. Iemand die heel snel loopt. Rent, bijna. Hij ziet alleen een gedaante in het donker, maar ziet niet wie het is. Maar iets aan de snelheid komt hem vreemd voor. Hij voelt zijn adrenalineniveau stijgen.

Hij herinnert zich dat hij nog steeds met haar voicemail verbonden is en wendt zich van het raam af. 'Bel maar gewoon aan. Ik wacht op je...'

Hij houdt op met praten. Aarzelt, luistert, hoort een geluid.

Het geluid van voetstappen op de gang... voetstappen die naar de deur van zijn appartement komen.

Ze houden halt. Er staat iemand voor zijn deur. Hij wacht tot er wordt geklopt. Dat gebeurt niet. Stilte. Een geladen stilte, als een ingehouden adem.

Vreemd.

Dan is er een nieuw geluid. Hij blijft stil staan, zijn oren gespitst, ingespannen luisterend. Daar is het weer. Een geluid van metaal op metaal, het schrapen van een sleutel. Hij ziet dat de sleutel in het slot wordt omgedraaid. Iemand opent zijn deur van buitenaf. Iemand die een sleutel heeft, maar hier zonder uitnodiging niets te zoeken heeft.

De klink beweegt langzaam omlaag. De deur gaat met het vertrouwen, langgerekte gekraak open.

Hij vergeet zijn voicemailbericht en legt zijn telefoon op het

aanrecht. Wacht en kijkt versuft toe terwijl de deur openzwaait en de persoon binnenkomt.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt hij. Kalm, redelijk. Hij heeft niets te verbergen. Hij is niet bang. Nog niet. ‘En waarom...’

Dan ziet hij wat zijn indringer vasthoudt.

En dan komt de angst.

DRIE UUR LATER

JESS

In godsnaam, Ben. Neem je telefoon op. Mijn tietten vriezen eraf hierbuiten. Mijn Eurostar is twee uur te laat uit Londen vertrokken; ik had om half elf moeten aankomen, maar nu is het al middernacht. En het is koud vannacht, hier in Parijs nog kouder dan in Londen. Het is pas eind oktober, maar mijn adem vormt wolkjes in de lucht en ik voel mijn tenen bijna niet meer. Een idioot idee dat we nog maar een paar weken geleden een hittegolf hadden. Ik heb een dikkere jas nodig. Maar ja, er zijn altijd een hoop dingen die ik nodig heb, maar nooit krijg.

Ik heb Ben waarschijnlijk al wel tien keer gebeld: toen mijn Eurostar arriveerde, tijdens de wandeling van een half uur van het Gard du Nord naar hier. Geen reactie. En hij heeft ook niet op mijn berichtjes gereageerd. Bedankt, maar niet heus, grote broer.

Hij zei dat hij er zou zijn om me binnen te laten. 'Laat me weten wanneer je er bent,' had hij gezegd. 'Bel maar gewoon aan.'

Nou, ik ben er. In een zwak verlichte doodlopende straat in wat een heel chique buurt lijkt te zijn. Het appartementencomplex voor me staat helemaal alleen aan het eind ervan.

Ik kijk achterom naar de lege straat. Naast een geparkeerde auto, een meter of zes verderop, meen ik beweging in de schaduw te zien. Er is... Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en probeer de vorm te herkennen. Ik zou durven zweren dat er iemand gehurkt naast de auto zit.

Ik schrik als er een paar straten verderop een luide sirene klinkt en luister terwijl die in de nacht vervaagt. Hij klinkt anders dan thuis – ‘ta-tuut, ta-tuut’, zoals een kind het nadoet – maar mijn hart gaat er toch wat sneller van slaan.

Ik kijk weer naar de donkere plek achter de geparkeerde auto. Ik zie nu helemaal geen beweging meer, en zelfs de vorm niet meer die ik eerder dacht te zien. Misschien was het dan toch maar een speling van het licht.

Ik kijk weer omhoog naar het gebouw. De andere gebouwen in de straat zijn al prachtig, maar dit veegt compleet de vloer met ze aan. Het staat wat van de weg af, achter een grote stalen poort met aan weerskanten een hoge muur, waarachter een soort tuin of binnenplaats moet liggen. Vijf verdiepingen, inclusief de begane grond – ik tel ze – met reusachtige ramen, allemaal met balkons met smeedijzeren balustrades. Bijna de hele voorkant is begroeid met klimop, die eruitziet als een kruipende donkere vlek. Met mijn hoofd helemaal in mijn nek zie ik wat waarschijnlijk een daktuin is; de piekerige vormen van de bomen en struiken steken tegen de nachtelijke hemel af.

Ik controleer het adres nog eens. Rue des Amants, nummer 12. Ik ben hier echt goed, al kan ik nog steeds nauwelijks geloven dat Ben in zo’n deftig appartementencomplex woont. Hij zei dat een vriend het voor hem had geregeld, iemand die hij uit zijn studententijd kent. Maar Ben heeft eigenlijk altijd mazzel. Hij zal zich hier wel met zijn charme naar binnen hebben gewerkt. Ja, het moet echt zijn charme zijn geweest, want ik weet dat journalisten waarschijnlijk meer verdienen dan barkeepers, maar niet zó veel.

Op de stalen poort voor me zit een koperen klopper in de vorm van een leeuwenkop, die de dikke metalen ring tussen zijn scherpe tanden houdt. Langs de bovenkant van de poort zie ik puntige anti-klimstrips. En boven op de hoge muren aan weerskanten van de poort zijn glasscherven ingemetseld die je aan flarden zouden scheuren als je eroverheen probeerde te klimmen. Die veiligheids-

maatregelen lijken niet bij het elegante gebouw te passen.

Ik til de klopper op – hij ligt koud en zwaar in mijn hand – en laat hem vallen. De metalige klank kaatst van de kinderkopjes terug, veel harder dan ik had verwacht. Het is hier zo stil en donker dat ik me maar moeilijk kan voorstellen dat deze plek deel uitmaakt van dezelfde stad als die waar ik vanavond vanaf het Gare du Nord doorheen heb gesjokt: het felle licht en de drukte, de mensen die restaurants en bars in en uit liepen. Ik denk aan het gebied rond de reusachtige verlichte kathedraal op de heuvel, de Sacré-Cœur, waar ik nog maar twintig minuten geleden langs ben gelopen: massa's toeristen die selfies maakten en onbetrouwbaar uitziende jongens in donsacks die tussen hen door scharrelden, klaar om hier en daar een portemonnee te jatten. En de straten waar ik doorheen liep, met de neonreclames, de blèrende muziek, de 24/7-eettentent, de drommen mensen die uit de bars naar buiten kwamen, de lange rijen voor de clubs. Dit is een heel andere wereld. Ik kijk over mijn schouder naar de straat achter me: niemand te zien. Het enige echte geluid is het geritsel van een tak dode klimop die over de kinderkopjes waait. In de verte hoor ik het gebulder van het verkeer, het geluid van autoclaxons, maar zelfs dat lijkt gedempt, alsof het zich niet aan deze elegante, bijna verstilde wereld durft op te dringen.

Ik stond er niet zo bij stil toen ik mijn koffer vanaf het station de stad door trok. Ik concentreerde me er vooral op niet te worden overvallen, en me niet uit mijn evenwicht te laten brengen doordat het kapotte wielje van mijn koffer telkens blokkeerde. Maar nu dringt het eindelijk echt tot me door: ik ben hier, in Parijs. Een andere stad, een ander land. Het is me gelukt. Ik heb mijn oude leven achter me gelaten.

Achter een van de ramen helemaal boven gaat een lamp aan. Ik kijk omhoog en zie een donkere gedaante staan, hoofd en schouders in silhouet. Ben? Nee, als hij het was, zou hij vast naar me zwaaien. Ik weet dat ik goed zichtbaar ben in het licht van de

straatlantaarn. Maar de persoon achter het raam verroert zich niet. Ik kan geen gelaatstrekken onderscheiden, kan zelfs niet zien of het een man of een vrouw is. Maar hij of zij kijkt naar me. Dat moet wel. Ik zie er waarschijnlijk behoorlijk sjofel en misplaatst uit met mijn kapotte koffer die probeert open te springen, ondanks het bungee-elastiek dat ik eromheen heb gebonden. Een vreemd gevoel, te weten dat die persoon mij kan zien, maar ik hem of haar niet echt. Ik sla mijn ogen neer.

Aha. Rechts van de poort zie ik een klein paneel met knoppen voor de verschillende appartementen en een cameralens erin. De grote leeuwenkopklopper hangt er waarschijnlijk alleen voor de show. Ik loop erheen en druk op de knop voor de tweede verdieping, Bens verdieping. Ik wacht tot ik zijn stem door de intercom zal horen.

Geen reactie.

SOPHIE

PENTHOUSE

Er klopt iemand op de poort voor het gebouw. Zo hard dat Benoit, mijn zilverkleurige whippet, overeind springt en begint te blaffen.

'Arrête ça!' roep ik. Hou daarmee op.

Benoit jankt zacht en zwijgt dan. Hij kijkt naar me op, een blik van verwarring in zijn donkere ogen. Ik hoor de verandering in mijn stem zelf ook; te schrill, te hard. En ik hoor mijn eigen ademhaling in de stilte die volgt, oppervlakkig en ongelijkmatig.

Niemand gebruikt ooit de klopper. In elk geval niemand die dit gebouw kent. Ik loop naar de ramen aan deze kant van het appartement, die uitkijken op de binnenplaats. Ik kan vanaf hier niet tot op de straat kijken, maar de toegangspoort komt uit op de binnenplaats, dus als er iemand binnen was gekomen, zou ik die daar moeten zien. Er is echter niemand de poort door gekomen, terwijl het al zeker een paar minuten geleden is dat er werd geklopt. Het is duidelijk dat de conciërge die persoon niet binnen wil laten. Mooi. Prima. Ik mag die vrouw niet altijd, maar op dit gebied kan ik haar in elk geval vertrouwen.

Je kunt in Parijs in het meest luxueuze appartement wonen, en dan nog krijg je nu en dan het grootste schorem van de stad op je stoep. De drugsverslaafden, de landlopers. De hoeren. Pigalle, de rosse buurt, ligt maar iets verderop, zich vastklampend aan de jasslippen van Montmartre. Hierboven, in dit enkele miljoenen euro's kostende fort dat uitkijkt over de daken van de stad, helemaal

tot aan de Eiffeltoren, heb ik me altijd betrekkelijk veilig gevoeld. Ik kan het vuil onder het verguldsel negeren. Ik ben er goed in een oogje dicht te knijpen. Meestal. Maar vannacht is het... anders.

Ik ga mijn spiegelbeeld controleren in de spiegel die in de hal hangt. Ik kijk aandachtig naar wat ik zie. Niet slecht voor een vrouw van eenenvijftig. Dat is deels te danken aan het feit dat ik de Franse manier heb overgenomen om mijn *forme* te behouden, wat feitelijk betekent dat ik constant honger heb. Ik weet dat ik er zelfs op dit tijdstip onberispelijk uitzie. Mijn lippenstift is smetteloos. Zonder ga ik nooit het appartement uit. 'La Somptueuse' van Chanel, mijn vaste kleur. Een blauwachtige, koninklijke kleur die zegt: 'houd afstand', niet 'kom dichterbij'. Mijn haar is een glanzende zwarte bob, die elke zes weken wordt geknipt door David Mallet aan de Notre-Dame des Victoires. De vorm geperfectioneerd, elk spoortje grijs nauwgezet weggewerkt. Jacques, mijn echtgenoot, heeft me ooit duidelijk gemaakt dat hij vrouwen die zichzelf grijs laten worden verafschuwt. Ook al is hij niet altijd hier om het te bewonderen.

Vandaag draag ik wat ik beschouw als mijn uniform, mijn wapenrusting. Een zijden Equipment-blouse, een slanke, donkere broek van uitstekende snit. Een sjaaltje – Hermès-zijde in een kleurrijk dessin – om mijn hals, dat de door de tijd veroorzaakte schade aan de tere huid daar prima verbergt. Een recent cadeau van Jacques, met zijn voorliefde voor prachtige dingen. Zoals dit appartement. Zoals ik, zoals ik was voordat ik het waagde om ouder te worden.

Volmaakt. Zoals altijd. Zoals verwacht. Maar ik voel me smerig. Bezoedeld door wat ik vanavond heb moeten doen. In de spiegel glinsteren mijn ogen. De enige aanwijzing. Al ziet mijn gezicht er misschien ook een beetje uitgemergeld uit... als je heel goed kijkt. Ik ben nog magerder dan normaal. Ik hoef de laatste tijd niet op mijn dieet te letten, niet elk glas wijn of elk stukje croissant zorgvuldig te noteren. Ik zou je niet kunnen vertellen wat ik vanmor-

gen als ontbijt heb gegeten; of ik er eigenlijk wel aan heb gedacht om te eten. Elke dag zit mijn tailleband lossen en steken de botten van mijn borstbeen scherper uit.

Ik knoop mijn sjaal los. Ik kan net zo goed een sjaal knopen als elke geboren en getogen Parisienne. Daaraan herken je me als een van hen, die chique, rijke vrouwen met hun kleine hondjes en hun keurige opvoeding.

Ik kijk naar het berichtje dat ik Jacques gisteravond heb gestuurd. *Bonne nuit, mon amour. Tout est bien ici. Goedenacht, mijn liefste. Alles is in orde hier.*

Alles is in orde hier. Ha!

Ik weet niet hoe het zo ver is gekomen. Maar ik weet dat het is begonnen toen hij hierheen kwam. Toen hij op de tweede verdieping kwam wonen. Benjamin Daniels. Hij heeft alles kapotge maakt.

JESS

Ik pak mijn telefoon. De vorige keer dat ik keek, had Ben niet op mijn berichtjes gereageerd. Eentje vanuit de Eurostar: *Ben onderweg!* En daarna: *Op het Gare du Nord! Heb je een Uber-account?!!!* Gewoon voor het geval hij plotseling zo gul mocht zijn een taxi te sturen om me op te halen. Het leek een poging waard, vooral met die verrekte grote koffer.

Er staat een nieuw berichtje op mijn telefoon. Alleen is het niet van Ben.

Stomme kleine teef. Denk je dat je zomaar kunt weggkomen met wat je hebt gedaan?

Shit. Ik slik de plotselinge droge brok in mijn keel weg. Daarna wis ik het bericht en blokkeer ik het nummer.

Zoals ik al zei, het was nogal een lastminutebeslissing om hierheen te komen. Ben klonk niet bepaald enthousiast toen ik hem belde dat ik onderweg was. Ik heb hem natuurlijk ook maar weinig tijd gegeven om aan het idee te wennen. En ik heb eigenlijk altijd al het gevoel gehad dat de band die we hebben voor mij belangrijker is dan voor mijn halfbroer. Ik had voorgesteld om Kerstmis samen te vieren, maar hij zei dat hij had al iets anders had. ‘Skiën,’ zei hij. Ik wist niet eens dat hij kon skiën. Soms lijkt het zelfs of hij zich voor me schaamt. Ik vertegen-

woordig het verleden, en daar wil hij liever niet aan herinnerd worden.

Ik moest hem uitleggen dat ik wanhopig was. ‘Hopelijk is het maar voor een maand of twee, en ik betaal mijn eigen kosten,’ zei ik. ‘Zodra ik er bovenop ben. Ik zoek wel een baan.’ Ja, hoor. Ergens waar ze niet te veel vragen stellen. Zo kom je in de tenten terecht waar ik tot nu toe heb gewerkt; er zijn er niet zo veel waar ze je aannemen als je referenties volkomen ruk zijn.

Tot vanmiddag had ik een lucratief baantje bij bar Copacabana in Brighton. Dat was vooral te danken aan de gigantische fooi die ik af en toe kreeg. Een zootje nette bankiers uit Londen bijvoorbeeld, die de aanstaande bruiloft van Jan, Piet of Klaas kwamen vieren en te bezopen waren om hun bankbiljetten fatsoenlijk te tellen. Of misschien is het voor dat soorten gasten sowieso alleen maar kleingeld. Maar sinds vandaag ben ik werkloos. Alweer.

Ik druk weer op de bel. Geen reactie. Alle ramen in het gebouw zijn weer donker... zelfs het raam waarachter net het licht aanging. In godsnaam. Hij kan toch niet zijn nest in zijn gedoken en mij helemaal zijn vergeten... of wel?

Onder de verschillende belknoppen zit er eentje apart: *Concierge* staat er in sierlijk schrift bij. Zoiets als in een hotel: nog meer bewijs dat deze appartementen echt in het hogere segment zitten. Ik druk op de bel en wacht. Geen reactie. Toch heb ik het idee dat er iemand naar het camerabeeld van mij zit te kijken, me beoordeelt, en dan besluit niet open te doen.

Ik til de zware klopper nog een keer op en sla er een paar keer mee tegen de poort. Het geluid weergalmt door de straat: dat moet toch iemand horen. Ik hoor een hond blaffen, ergens diep in het gebouw.

Ik wacht vijf minuten. Er komt nog steeds niemand.

Shit.

Ik kan me geen hotel veroorloven. Ik heb niet genoeg geld voor de terugreis naar Londen, en zelfs al had ik dat wel... ik ga absoluut

niet terug. Ik overweeg mijn opties. Zal ik naar een bar gaan, wachten tot het licht wordt?

Ik hoor voetstappen op de kinderkopjes achter me. Ben? Ik draai me om, klaar om zijn excuses in ontvangst te nemen, dat hij nog snel even sigaretten is gaan halen of zo. Maar degene die op me af komt lopen is niet mijn broer. Hij is te lang, te breed en draagt een parka met de capuchon – met een bontrand eraan – over zijn hoofd getrokken. Hij loopt snel en doelbewust. Ik pak de handgreep van mijn koffer wat steviger vast. Letterlijk alles wat ik heb zit erin.

Hij is nog maar een paar meter bij me vandaan, zo dichtbij dat ik in het licht van de straatlantaarn zijn ogen kan zien glanzen onder de capuchon. Hij steekt zijn hand in zijn zak, trekt hem er weer uit. Om een of andere reden deins ik een stap achteruit. En nu zie ik het. Het is iets van metaal, iets scherp, dat glimt in zijn hand.

CONCIËRGE

LA LOGE

Ik zie haar op het schermje van de intercom, de vreemdelinge bij de poort. Wat moet ze hier? Ze belt weer aan. Ze zal wel verdwaald zijn. Ik kan aan haar zien dat ze hier niets te zoeken heeft. Alleen lijkt ze er zeker van dat ze hier moet zijn, heel vastbesloten. Ze kijkt in de lens. Ik laat haar niet binnen. Dat kan ik niet.

Ik ben de poortwachter van dit gebouw. Hier vanuit mijn *loge*: een klein hutje in de hoek van de binnenplaats, dat misschien wel twintig keer in de appartementen boven me past. Maar het is in elk geval van mij. Mijn eigen plekje. Mijn thuis. De meeste mensen zouden het die benaming niet waardig vinden. Als ik op het opklapbed zit, kan ik bijna alle hoeken van de kamer tegelijk aanraken. Er trekt vocht op vanaf de grond en omlaag vanaf het plafond, en de ramen houden de kou niet buiten. Maar het heeft vier muren. Er is plaats voor mijn foto's, de echo's van het leven dat ik ooit heb geleid, voor de kleine relikwieën die ik heb verzameld en waar ik me aan vasthoud wanneer ik me alleen voel; voor de bloemen die ik elke morgen in de tuin op de binnenplaats pluk, zodat ik hier iets heb dat fris is en dat leeft. Deze plek biedt me, ondanks alle tekortkomingen, geborgenheid. Zonder deze plek heb ik niets.

Ik kijk weer naar het gezicht op het schermje van de intercom. Als het licht er op een bepaalde manier op valt, zie ik iets vertrouwds: de scherpe lijn van de neus en kaak. Maar meer nog dan haar uiterlijk is het iets in de manier waarop ze beweegt en om zich

heen kijkt. Iets hongers, iets vosachtigs dat me aan iemand anders doet denken. Des te meer reden om haar niet binnen te laten. Ik hou niet van vreemden. Ik hou niet van verandering. Verandering is voor mij altijd al gevaarlijk geweest. Dat heeft hij weer bewezen, met zijn komst hierheen, met zijn vragen en zijn charme. De man die in het appartement op de tweede verdieping is komen wonen: Benjamin Daniels. Sinds hij hier is, is alles veranderd.

JESS

Hij komt recht op me af, de man in de parka. Hij heft zijn arm. Het metaal van het lemmet glimt weer. Shit. Ik sta op het punt me om te draaien en weg te rennen... in elk geval een paar meter bij hem vandaan.

Maar wacht, nee, nee... ik zie nu dat wat hij in zijn hand heeft geen mes is. Het is een iPhone, in een metalen case. Ik blaas de adem uit die ik heb ingehouden en leun tegen mijn koffer aan, plotseling overspoeld door vermoeidheid. Ik ben de hele dag al gespannen. Geen wonder dat ik al schrik van een schaduw.

Ik kijk toe terwijl de man iemand belt. Ik hoor een heel zacht stemmetje aan de andere kant; een vrouwenstem, denk ik. Dan begint hij te praten, zonder haar te laten uitpraten, harder en harder, tot hij in zijn telefoon schreeuwt. Ik heb geen idee wat de woorden betekenen, maar ik hoef niet veel Frans te verstaan om te begrijpen dat het geen beleefd of vriendelijk gesprek is.

Aan het eind van zijn lange tirade verbreekt hij de verbinding en steekt de telefoon weer in zijn zak. Dan spuugt hij één woord uit: *'Putain.'*

Dát woord ken ik. Ik had op school amper een voldoende voor Frans, maar ik heb wel alle vloeken en scheldwoorden opgezocht, en dingen die me interesseren kan ik heel goed onthouden. 'Hoer', dat betekent het.

Hij draait zich nu om en komt weer mijn kant op. En ik zie heel

duidelijk dat hij alleen maar de poort van dit gebouw wil gebruiken. Ik stap opzij en voel me weer een idioot omdat ik me zo heb staan druk maken om niets. Maar ik snap het wel; ik heb de hele reis met de Eurostar over mijn schouder zitten kijken. Je weet wel, voor het geval dát.

‘*Bonsoir,*’ zeg ik in mijn beste Frans en met mijn mooiste glimlach. Misschien laat deze man me wel binnen en kan ik naar de tweede verdieping om op de deur van Bens appartement te bonken. Misschien doet zijn bel het gewoon niet of zo.

De man antwoordt niet. Hij gaat gewoon naar het toetsenpaneeltje naast de poort en tikt een paar cijfers in. Eindelijk werpt hij me over zijn schouder een snelle blik toe. Het is niet echt een vriendelijke blik. Ik vang een vleug verschaalde, verzuurde dranklucht op. Dezelfde lucht als van de meeste klanten van de Copacabana.

Ik glimlach weer. ‘Eh... *excusez-moi?* Alstublieft, eh... ik heb hulp nodig. Ik zoek mijn broer, Ben. Benjamin Daniels.’

Ik wou dat ik wat meer van Bens flair en charme had. ‘Benjamin Zilver tong’ noemde mam hem altijd. Hij heeft altijd het vermogen gehad om iedereen te laten doen wat hij wil. Misschien zit hij daarom nu als journalist in Parijs, terwijl ik voor een gast die liefkozend ‘De Smeerlap’ wordt genoemd in een klotebar in Brighton werkte waar ik in het weekend tijdens vrijgezellenfeesten moest serveren en doordeweeks voor het plaatselijke tuig moest tappen.

De man draait zich langzaam weer naar me om. ‘Benjamin Daniels,’ zegt hij. Geen vraag, alleen een herhaling van de naam. Ik zie iets in zijn ogen: woede, of misschien angst. Hij weet over wie ik het heb. ‘Benjamin Daniels is niet hier.’

‘Hoe bedoelt u, die is niet hier?’ vraag ik. ‘Hij heeft me dit adres gegeven. Hij woont op de tweede verdieping. Ik kan hem niet bereiken.’

De man keert me zijn rug toe. Ik kijk toe terwijl hij de poort opentrekt. Eindelijk draait hij zich een derde keer naar me om en ik denk: misschien gaat hij me toch helpen. Dan zegt hij langzaam

en luid, in Engels met een zwaar accent: *'Fuck off, little girl.'*

Voor ik zelfs maar de tijd krijg te reageren, hoor ik gekletter van metaal en spring ik achteruit. Hij heeft de poort in mijn gezicht dichtgegooid. Wanneer de nagalm in mijn oren vervaagt, hoor ik alleen nog mijn eigen ademhaling, snel en luid.

Maar hij heeft me wel geholpen, ook al weet hij dat zelf niet. Ik wacht heel even, kijk snel een keer achterom, de straat in. Dan breng ik mijn hand naar het paneeltje en toets ik dezelfde cijfers in als ik hem een paar tellen geleden heb zien doen: 7561. Bingo: het licht wordt groen en ik hoor de poort van het slot gaan. Ik glip naar binnen, mijn koffer achter me aan slepend.